

soudech, ježto takováto poznámka v jeho rozsudku má význam evidenční a nikoli právní účinky rozhodnutí o příslušnosti soudu jako soudu podle § 42 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. Jednal-li odvolací soud o odvolání žalované firmy i v této části v senátě složeném ze tří soudců z povolání a ze dvou přísedících a v takto složeném senátě také o odvolání rozhodl, nebyl řádně obsazen. Jde o zmatečnost podle § 477 č. 2 c. ř. s. a § 28 č. 2 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., k níž bylo přihlédnuto z úřadu (§§ 471 č. 7, 513 c. ř. s.). Napadený rozsudek i s řízením mu předcházejícím u odvolacího soudu bylo proto v dotčené části zrušiti a odvolacímu soudu uložiti, aby o odvolání dále jednal a znovu rozhodl v senátě obsazeném podle § 7 j. n., aniž se bylo třeba obíratí vývody dovolání ve věci samé.

Čís. 16371.

§ 56, odst. 4, živn. ř. o právu zůstavitelovy vdovy provozovati dále živnost po zemřelém manželovi na jeho živnostenský list nebo koncesi neomezuje zůstavitele v jeho právu nakládati se živnostenským podnikem na případ smrti a nebrání, aby tehda, pořídil-li zůstavitel o onom podniku, byl podnik ten pojat do pozůstalostního soupisu v obecné hodnotě, kterou spoluurčují též poměry podniku, jako jméno závodu, jeho pověst, okruh zákaznictva a podob.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, Rv I 1038/37.)

Srov. rozh. č. 12420 Sb. n. s.

Zůstavitel Ferdinand M. ustanovil ve své závěti ze dne 4. ledna 1928 mimo jiné, že jeho obchod provozovaný pod firmou »F. M.« má připadnouti všem dědicům rovným dílem. Tvrdíce, že obchodem byly míněny nejen hmotné statky (zařízení a zásoby zboží), nýbrž i statky nehmotné, jako na př. stálé zákaznictvo zůstavitelova obchodu, pověst firmy a její solidnost, jakož i jeho poloha a bonita, navrhli testamentární dědicové, aby zůstavitelův obchod byl v této ideální hodnotě pojat do soupisu pozůstalosti a aby jim byl v tomto stavu odevzdán. Proti tomu se ohradily zůstavitelova vdova Alžběta M. a nezletilé zůstavitelova dcera Annamarie M., namítajíce, že zůstavitelův obchod nemá takové hodnoty hledíc na to, že jim přísluší živnostenské oprávnění podle § 56, odst. 4, živn. ř. a že ony nedávají dědicům toto své právo k dispozici. Soud první stolice zamítl návrh dědiců. Rekursní soud vyhověl návrhu a uložil prvému soudu, aby podle zákona dále jednal.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Alžběty M., opět provdané P.

Důvody :

V rozhodnutí č. 12420 Sb. n. s. nejvyšší soud zevrubně vyložil, že nelze § 106 nesp. pat. vykládati tak úzce, jak to činí stěžovatelka. Stačí proto odkázati ji v té příčině na uvedené rozhodnutí, od něhož se

odchyliti nemá nejvyšší soud příčiny. Pokud se stěžovatelka dovolává ustanovení § 56, odst. 4, živn. ř., jest jí odvětití toto: Nebylo účelem řečeného předpisu živnostenského řádu, aby jím byla vydána norma soukromoprávní, nýbrž uvedené ustanovení mělo upravit jen otázku živnostenského oprávnění s hlediska živnostenskopolicejního, tedy veřejnoprávního. Soukromé právo dědické, jak je upravuje občanský zákoník, nemělo tím býti změněno. § 56 živn. ř. ve znění novely ze dne 5. února 1907, č. 26 ř. z. ustanovuje pravidlo, že každé živnostenské oprávnění zaniká úmrtím oprávněného (§ 56, odst. 1,) s jedinou výjimkou, že pozůstalá vdova nebo nezletilí potomci živnostníka mohou po jeho smrti provozovati živnost dále na jeho živnostenský list nebo koncesi, kdežto každý universální nebo singulární nástupce potřebuje nového živnostenského oprávnění po případě nové koncese. Účelem řečeného předpisu bylo zajistiti vdově (nezletilcům) možnost další existence i tehdy, kdyby nesplnila nijak předpoklady pro propůjčení živnostenského oprávnění, nelze však z dotčeného ustanovení vyvozovati, že by jím zákon zamýšlel dáti jakékoliv směrnice co do dispozice s podnikem zemřelého, t. j. s majetkovým substrátem spojeným s provozováním živnosti. Dispozice toho druhu patří výhradně do oboru práva soukromého (srov. rozh. Bloh. A č. 6951 a Heller »Kommentar zur Gewerbeordnung« 1912, I. sv., str. 762). Náзор, že existence vdovského práva omezuje zůstavitele v jeho disposičním právu s podnikem na případ smrti, který zastává na př. Demelius ve spise »Das kaufmännische Nachlassverfahren in Oesterreich« 1931 na str. 97, nemá v zákoně opory nehledíc ani na to, že se v souzeném případě pozůstalá vdova za pozůstalostního řízení opět provdala, čímž podle § 56, odst. 4, živn. ř. její vdovské právo zaniklo. Nutno připomenouti, že dosud nebylo zjištěno, zda v souzeném případě jde o živnost vázanou na koncesi čili nic. S hlediska tu právě vyloženého není rozdílu, zda jde o živnost koncesovanou, či zda jde o živnost, k níž je potřebí průkazu způsobilosti. Při odhadu hodnoty podniku jako podniku bude ovšem potřebí k tomu přihlížeti.

Čís. 16372.

K opětnému spojení (§ 110 obč. zák.) manželů rozvedených od stolu a lože není potřebí dalších jejich tělesných (pohlavních) styků, nýbrž stačí každý jejich projev vůle, z něhož lze jasně seznati, že chtějí opětným návratem k trvalému rodinnému soužití, vyhovujícím účelům manželství (§§ 44, 89 obč. zák.) a předpisům §§ 90 až 92 obč. zák., trvale obnoviti manželské společenství dřívějším soudním rozvodem rozvázané, a že takovýto návrat k trvalému, pospolitému rodinnému soužití uskuteční.

Vadnost řízení (§ 503 čís. 2 obč. zák.), jestliže se odvolací soud řádně nevypořádal s odvolacím důvodem nesprávného ocenění průvodů a odbyl jej toliko tím, že jde o neodůvodněné brojení proti přesvědčení nabytému soudem prvě stolice. Odporuje li se odvolacím důvodem nesprávnému ocenění průvodu správnosti skutkových zjištění soudu prvě